

ดิว (詩舞) เขียน

ลูกหัวแป

Ooi Choon Liang ภาพ

หนังสือ

คอมพิวเตอร์

เล่มนี้ ฟรี

今志異之寧安社區管理室

ลือฮง (劉宏) เขียน
ลูกกวาด แปล
Gai Choon Lang ตบ

every

กดลองอ่าน

หนึ่งอัน
ดอมม้วนดี
ละแวกนี้ พิชญ

今志園之寧安社區管理室

กดลองอ่าน

every

กดลองอ่าน

www.facebook.com/chaanyy

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

หนังสืออนาคอนมิตินี้ สะท้อนสังคม

สืออู่ เขียน ลูกหว้า แปล

Published originally under the title of 《今志異之寧安社區管理室》

(Jin Zhi Yi Zhi Ning An She Qu Guan Li Shi)

Copyright © 蔣舞 Shi Wu

Thai edition rights under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by Ooi Choon Liang

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2606-9

ภาพปก Ooi Choon Liang

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในความเชื่อของชาวจีนเกี่ยวกับชีวิตหลังความตาย ว่ากันว่าดวงวิญญาณที่กำลังจะไปเกิดใหม่จะต้องข้ามสะพานแห่งหนึ่งในปรโลก และก่อนหน้านั้นก็ต้องดื่มน้ำแกงลบความทรงจำในชาตินี้ทั้งหมด ซึ่งคนที่ปรุงและคอยตักน้ำแกงแจกจ่ายเป็นที่รู้จักในชื่อ 'ยายเมิ่ง'

เกริ่นมาสาระขนาดนี้ก็เพื่อจะบอกว่าหนึ่งในตัวละครของหนังสือนี้ คือคนสกุลเมิ่งที่ว่านั่นล่ะ แต่เจ้าหนูแช่เมิ่งก็เป็นคนนะล่ะ ไม่ใช่ผี แต่ว่าเขาขึ้นลงโลกมนุษย์กับแดนปรโลกบ่อยจนเจ้าตัวก็ชักแยกไม่ออกว่าตกลงตัวเองเป็นคนของโลกไหนไปแล้ว ส่วนตัวเอกอีกคนแน่นอนว่าเป็นคนเช่นกันล่ะ แต่ชอบทำธุรกิจกับผีหรือดวงวิญญาณมากกว่าทำกับคนเท่านั้นเอง

'หนังสือคอมมิวนิตี้ ละแวกนี้ผีชุม' นิยายแฟนตาซีไซไฟ จากใต้หวัน ถึงจะมีผีเต็มไปหมด แต่ผีในเรื่องก็ไม่น่ากลัวเลย กลับเป็นมนุษย์ต่างหากที่โหดเหี้ยมอำมหิต ฆาตกรที่สังหารหญิงสาวมากมาย จนเป็นวิญญาณไปแล้วพวกเธอเหล่านั้นก็ยังถูกรบกวนหาความสงบไม่ได้ คนชั่วช้าเช่นนี้ ตัวแทนแห่งปรโลกจะลงทัณฑ์มันเอง!

มาตามลุ้นให้เมิ่งอู่วีกับเยี่ยหลัวจับฆาตกรต่อเนื่องรายนี้ได้สำเร็จ และลุ้นกันต่อในเรื่องของหัวใจว่าต่างคนต่างคิดต่อกันในลักษณะไหนกันแน่ คนอ่านเองก็อยากรู้เหมือนกันล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราย์

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

บทนำ

หญิงสาวคนหนึ่งเปิดประตูห้องน้ำ เธอเดินโซเซเซะจนเกือบสะดุดเท้าตัวเองล้ม ขณะที่ประตูหน้าต่างบานนั้นปิดลง เสียงดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ดังกระหึ่มกับเสียงผู้คนแข่งแซ่ก็ถูกกั้นไว้ด้านนอกทำให้หัวสมองที่กำลังปวดอย่างหนักของเธอผ่อนคลายลงบ้าง

เธอยืนโง่งนค้ำอ่างล้างมือ โยนกระเป๋าคำเครื่องสำอางในมือไว้ด้านข้าง แล้วผลักประตูห้องน้ำที่อยู่ด้านในสุดเข้าไป เมื่อปิดประตูลงกลอนเรียบร้อยหญิงสาวก็รวบผมยาวขึ้น ไน้มตัวลงไปตรงโถชักโครก เอาสองนิ้วล้วงเข้าไปในปาก แล้วอาเจียนออกมาจนปวดท้องไปหมด

"แค้น แค้น แค้น...อ้อกกก..." อาเจียนอยู่เป็นครู่ใหญ่ก็พัก หอบหายใจ พยายามไม่ให้ตัวเองล้าลึก ก่อนจะยื่นมือไปดึงกระดามาเช็ดปาก ลำพวดว่ามีคราบสกปรกเปื้อนเสื้อผ้าหรือไม่ด้วยความระมัดระวัง

หลังจากอาเจียนเสร็จเธอก็รู้สึกดีขึ้นมาก จึงกดชักโครกแล้วเดินออกมาบ้วนปากที่อ่างล้างมือ วิกน้ำลูปหน้าไปด้วย

ในห้องน้ำมีคนเข้าออกอยู่ตลอด เสียงดังอีกทีก็จึงลอดผ่านเข้ามาเป็นระลอกๆ เหมือนมีคนหมุนปรับระดับเสียงให้เดี๋ยวดังเดี๋ยวลดลงเรื่อยๆ ฝึกระยะของเธอยังคงปวดหนึบราวกับมีใครเอาตะปูมาตอกลงไป

การอาเจียนในห้องน้ำในคืนกลับเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว จึงไม่มีใครสนใจเธอ หญิงสาวหลับตาลง สองมือยันอ่างล้างมือพลาจสุดลมหายใจเข้าออก

สองสามครั้ง ปลายจมูกอวลไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของพืชตระกูลขี้ดรัส เป็นกลิ่นของน้ำมันหอมระเหย ไม่ใช่เจลหอมเคมี นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เธอชอบ พาลูกค้ามาที่ไนต์คลับแห่งนี้ เธอไม่อยากอาเจียนเสร็จแล้วได้กลิ่นसारเคมี จนต้องอาเจียนอีกรอบ

ภายในห้องปั้นปูนอยู่พักหนึ่งถึงค่อยผ่อนเบาลง เธอเปิดกระเป๋ เครื่องสำอาง ล้วงขวดเก็บอุณหภูมิออกมาแล้วเติมน้ำขิงในนั้นสองสามอึก ก่อนจะบ้วนปากแล้วเริ่มเติมเครื่องสำอางบนหน้า

มือของเธอที่กำลังตบแต่งไม่สิ้นแล้ว ท้องก็ไม่วุ่นแล้ว หญิงสาวยื่นเติม ขอบปากอยู่ตรงนั้นอย่างมีสติครบถ้วนอีกครั้ง

นัยน์ปากเบาๆ หันหน้าซ้ายขวามองสำรวจตัวเองในกระจก ตอนที่ยกหน้าลง เก็บดินสอเขียนขอบปากลงในกระเป๋าก็รู้สึกว่ามันแฉะเกินกว่าปกติมาก

เธอล้างในกระเป๋ายาวนานก่อนจะหยิบลิปสติกแท่งหนึ่งออกมา เปิดฝา แล้วเงยหน้าขึ้นเตรียมทา พลันพบว่าในกระจกมีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลัง เธอ ร่างนั้นหันข้างเล็กน้อยและกำลังก้มหน้า เส้นผมตรงยาวประป่า

"ว๊าย!"

เธอตกใจร้องเสียงแหลม หันหลังขวับไปมอง แต่กลับไม่พบอะไร

ทันใดนั้นหญิงสาวก็รู้สึกหนาวมากยิ่งขึ้นจนสั่นไปทั้งตัว หลังพองอ้างล้างมือหายใจหอบเธอก็รวบรวมสติอยู่เป็นครู่ว่าจะสุดหายใจเข้าเสือกใหญ่ แล้วหันกลับไปมองกระจกอีกครั้ง คราวนี้เธอเห็นแต่ใบหน้าที่ตื้นตระหนกตกใจ ของตัวเอง

สองขาอ่อนแรง เธอพยายามจะยึดตัวให้ตรง แต่ไม่ทันระวังจนไปชนโดน เครื่องเป่ามือเข้า เสียงลมพัดครืนทำเอาเธอตกใจร้องเสียงแหลมอีกครั้ง รีบถอยกลับมาที่อ่างล้างมือ

เธอกะพริบตาไล่ฝ้าตา หันมองกระจกแล้วมองด้านหลังของตัวเอง อย่างคนย่ำคิดย่ำทำ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรจริงๆ ถึงยอตัวเองเก็บลิปสติกแท่งนั้น ยัดกลับไปในกระเป๋ เครื่องสำอาง มือไม่สั่นเทาไปหมด ไม่มีกะจิตกะใจจะ เติมน้ำเพิ่มแล้วจึงรีบคว้ากระเป๋ เครื่องสำอางเตรียมเดินออกจากห้องน้ำ

ห้องน้ำนี้กว้างมาก เพื่อให้สะดวกต่อการแต่งหน้าของผู้หญิง บนผนังจึงมีกระจกครึ่งตัวบานใหญ่ตลอดทางตั้งแต่ทางเข้าถึงด้านในสุด

หญิงสาวเดินจ้ำออกจากห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว ทุกครั้งที่สั่นรองเท้าของเธอกระทบพื้นแต่ละครั้งจะเกิดเสียงดังกึกๆ และมีเสียงที่สะท้อนกับผนังห้องน้ำดังกลับมา เสียงนั้นดังตามจังหวะก้าวของเธอมาตลอดทางจนถึงประตูห้องน้ำ

อากาศหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ เหมือนอยู่ในแดนหิมะที่ไม่ปาน แขนของเธอเริ่มปรากฏรอยเขียวเป็นจ้ำๆ มือไม่ลื่นไปหมดจนแทบคว้าลูกบิดประตูห้องน้ำไม่อยู่ ด้านหลังเธอยังคงได้ยินเสียงสะท้อนกึกๆ

เธออยากจะเปิดประตูออกแต่กลับทำไม่ได้ น่าแปลกที่แขนของเธอปกคลุมไปด้วยเกล็ดน้ำแข็ง นิ้วมือแข็งจนไม่สามารถรบกำลูกบิดประตูได้เลย เสียงกึกๆ ยังดังไม่หยุด เสียงนั้นใกล้แผ่นหลังเธอเข้ามาทุกทีแล้ว กึก กึก กึก

ร่างลั่นเทาจนน้ำแข็งที่เกาะบนแขนแตกร่วงตกพื้น หญิงสาวขยับตัวไม่ได้ด้วยถูกความหวาดกลัวขนานใหญ่โอบรัดไว้ จนกระทั่งเสียงก้าวเดินนั้นหยุดลงในระยะห่างจากด้านหลังเธอหนึ่งก้าว

เธอลั่นไปทั้งตัวจนได้ยินเสียงฟันตัวเองกระทบกัน ทันใดนั้นก็มียมือข้างหนึ่งค่อยๆ แตะลงบนต้นแขนของเธอ แม้ความเย็นเฉียบที่ราวกับก้อนน้ำแข็งลงมายังแขนของเธอซ้ำๆ

หญิงสาวเหลือบตาไปมอง นั่นเป็นมือที่ขาวหมดจด ขาวเหมือนกับแขนของเธอที่บัดนี้ซีดเพราะความหนาวเย็น

ทันใดนั้นพลันเกิดความรู้สึกร่วม พลอยทำให้ความหวาดกลัวของเธอลดลงไปบ้าง เธอคิดว่าเจ้าของมือข้างนี้ก็คงเหมือนกับเธอ

เธอค่อยๆ หันไปมองมือขาวหมดจดที่แตะอยู่บนแขน ไล่สายตาต่อไปก็เห็นแขนเรียวยาวได้สัดส่วน มองต่อไปพบเข้ากับดวงตาโตงดงาม ตาข้างนั้นเป็นสีน้ำเงินสว่างแวววาว ริมฝีปากเคลือบลิปสติกที่เธอจำได้ว่ามาจากคอลเล็กชันเดียวกับที่เธอใช้ เพียงแต่คนละสี ตอนนั้นเธอเลือกอยู่นานมาก...

ใบหน้านั้นจะดงามสมบูรณ์แบบที่สุดถ้าไม่เพราะ...มันมีเพียงครั้งเดียว!

เธอตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้งขณะมองดูร่างที่ห่มดำไปครั้งหนึ่ง แก้วสีดำโปรยหล่นบนพื้นไม่หยุด ใบหน้าครั้งเดียวนั้นขยับ ดวงตาโตแสงสวยงาม ข้างนั้นมีน้ำตาสีดำไหลลงเป็นทาง มือที่จับอยู่บนต้นแขนของเธอๆ ก็ออกแรงแทบจะบิดแขนเธอจนหัก

"มีแต่...เธอ...แล้ว...เธอต้อง...ไป...ขอความช่วยเหลือ...เหลือแต่...เธอแล้ว..."

หญิงสาวส่งเสียงกรีดร้องพร้อมกับออกแรงสะบัดมือข้างนั้นออกพยายามจะสลัดสาวงามที่ห่มดำไปครั้งตัวคนนั้นออกไป เมื่อมือข้างนั้นหลุดออกไปแล้วก็พบว่าบนแขนปรากฏรอยนิ้วมือนั้นวูบลึกลงไปอย่างชัดเจน หากแต่เธอไม่แม้แต่จะรู้สึกเจ็บ เธอลูบคลำแขนข้างนั้นด้วยความตื่นกลัว

"ทำไม...ทำไม..."

ผู้หญิงที่ร่างห่มดำไปครั้งคนนั้นกำลังบิดตัวอยู่บนพื้น ตอนที่เงยหน้าขึ้นมองเธอก็พลันยึดแขนไกลกับพื้น พยายามคลานมาหาเธอสุดกำลัง กรีดร้องเสียงแหลมเสียดแก้วหูเธอยิ่งกว่าเสียงดนตรีด้านนอกเสียอีก

"มีแต่เธอแล้ว! เธอไม่เข้าใจเธอ! มีแต่เธอแล้ว!"

หญิงสาวกรีดร้องเสียงแหลม หมุนตัวฟุ้งชนประตูห้องน้ำให้เปิดออก แต่แล้วกลับพบว่าตัวเองทะลุข้ามผ่านประตูไปทั้งอย่างนั้น เสียงผู้คนและเสียงดนตรีก็ก้องกระหึ่มที่ข้างหูเธออีกครั้ง บนฟลอร์เต็มไปด้วยหนุ่มสาวที่กำลังเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน แต่เธอกลับรู้สึกหนาวเข้ากระดูก

"เพราะอะไร..."

เธอค่อยๆ หันหน้ากลับมามองร่างสีดำที่กำลังทะลุผ่านบานประตูมาน้ำเสียงเยือกเย็นดังเข้ามาในหูของเธอชัดเจนยิ่งกว่าเสียงดนตรีในฟลอร์

"เพราะอะไร...นะเธอ...เพราะ...เธอเป็น...เหมือนพวกเราแล้ว...แต่เธอ...ยังมี..."

ด้านหลังผู้หญิงคนนั้นยังมีหนึ่งคน...สองคน...สามคน...สี่คน...ห้าคน...

เดินทะลุประตูห้องน้ำออกมา หญิงสาวไม่มองต่อแล้ว ส่งเสียงกกรีดร้อง เอามือ
อุดท่อนมนตัววิ่งหนีไป

เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าตัวเองสามารถวิ่งได้เร็วขนาดนั้น รวากับลมพัดวูบผ่านฟลอร์ไต้น้ำ เคลื่อนไหวไหลลื่นตลอดทางจนทะลุผ่านประตูลิฟต์ ทันลิฟต์ที่กำลังเคลื่อนลงพอดี

ทันได้นั้นเธอพลันนึกอะไรขึ้นมาได้

ขณะขุดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของลิฟต์ เธอยื่นมือที่สั่นเทาอุบไปบนคอของตัวเอง ถ้าเธอมองไม่ผิด ร่างที่ไหม้ดำไปครึ่งหนึ่งนั้นยังมีอีกฝั่งที่สมบูรณ์ และบนคออันสวยงามที่เธอมองเห็นก็มีรอยบากลึกกรวยหนึ่ง

เช่นเดียวกับผู้หญิงคนที่สอง...สาม...สี่...ห้า...ทุกคนต่างก็มีรอยนั้น และ
ล้วนมีร่างที่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียงครึ่งเดียว บางคนไหม้ครึ่งตัวบน บางคนไหม้
ครึ่งตัวล่าง บ้างไหม้ซีกซ้าย บ้างไหม้ซีกขวา...

เธอคิดถึงฉันสิ้นใจของตัวเองบนคอ มีอะไรบางอย่างที่มอดออกมาจากรอยบาก ค่อยๆ ก้มหน้าลง เห็นเลือดไหลเป็นเส้นเต็มทั้งเสื้อผ้าของเธอ

ฮ้า... ซักยากมากแน่ๆ... ไม่ง่ายเลยนะกว่าจะตัดใจซื้อชุดนี้ได้...

จู่ๆ ก็ล้มความหวาดกลัว ตัวหยุดสั่น เธอปล่อยมือที่กดบริเวณคอออก มองฝ่ามือที่เปื้อนเต็มไปด้วยเลือดของตัวเอง พร้อมกับนั้นก็รู้สึกถึงของเหลวไหลโกรกออกมาจากคอราวกับก๊อกน้ำที่ปิดไม่อยู่

เธอพลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองควรไปที่ไหน ลูกขึ้นยืนมองตัวเองในกระจก
ลิปต์ ตะแคงหน้าพิจารณาอยู่นานค่อยรู้สึกโล่งอก

ยังดี ฉันไม่เหมือนพวกเขาที่มีแค่ครึ่ง...

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปเ็นตลับ เดินผ่านฟลอร์เข้าไปในห้องพิเศษ
ห้องหนึ่ง ในห้องยังไม่ได้เก็บกวาด ขวดเหล้าเปล่าและแก้วเหล้ากระจายอยู่
บนโต๊ะ บนโซฟาประอะเป็นรอยเล้าและเศษอาหาร

ประตูห้องน้ำในห้องพิเศษเปิดอยู่ ไฟด้านในแวววาบเหมือนกำลัง
กระเด็นเธอ

เธอเดินเข้าไปใกล้ทีละก้าวๆ อย่างช้าๆ สิ่ง que เข้ามาในสายตาค้นดับแรก

คือรองเท้าคันสูงหนังมันสีแดงข้างหนึ่ง เธอก็มองหน้าลงมองรองเท้าคันสูงสีแดงข้างนั้นบนเท้าของตัวเองที่กำลังเปล่งประกายแวววาว แล้วค่อยๆ เยกหน้าขึ้น เดินเข้าไปในห้องน้ำ

ในที่สุดก็มองเห็นตัวเอง ชุดสีขาวนั้นเปื้อนเลือดจนแทบกลายเป็นสีแดงทั้งหมด เธอเบิกตามองไม่ขยับ เลือดที่คอดูเหมือนจะไหลจนแห้งแล้ว หรือไม่ก็เพราะมันเป็นสีแดงสดไปทั้งแผงจนมองไม่ออกว่ามีเลือดกำลังไหลอยู่อีกหรือเปล่า

ร่างของเธอนอนนิ่งอยู่บนพื้น ผมสยายอยู่ในกองเลือดสีแดงฉาน ข้างหนึ่งกอดอยู่บนท้อง อีกข้างหนึ่งยกขึ้นข้างหู สองขาโค้งงอ ดวงตาที่เบิกกว้าง แสดงออกถึงความหวาดกลัว แต่สีหน้ากลับไม่ได้ดูน่าเกลียดอะไร ดูว่าเธอคงไม่ทันได้แสดงสีหน้าหวาดกลัวก็สิ้นใจไปเสียก่อน

ที่แท้คนเราก็ตายได้เร็วขนาดนี้...

เธอยังหันมามองตัวเองที่นอนอยู่บนพื้น ดูไปดูเหมือนตายได้ไม่เลว ยิ่งดีกว่ามีร่างแค่ครึ่งเดียว... โชคดีแล้ว...

ขณะที่เธอกำลังคิดเช่นนี้ เธอก็เห็นผู้ชายคนนั้น

ทำไม...ทำไมเขายังยืนได้นั่งสงบขนาดนี้...ราวกับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

เธอมองดูผู้ชายคนนั้นเดินมาคุกเข่าลงข้างๆ ร่างของเธอ กระทั่งยื่นมือปิดเส้นผมที่ปิดบนใบหน้าเธอเบาๆ

ผู้ชายคนนั้นมองร่างที่นอนนิ่งอยู่บนพื้นของเธอ แล้วลุกขึ้นยืนอย่างพอกพอกใจ เอ่ยปากพูดด้วยรอยยิ้ม น้ำเสียงยังคงอ่อนโยนมากเหมือนเธอยังมีชีวิตอยู่

"เธอยังอยู่ที่นี้ใช่ไหม"

เธอเคยรักผู้ชายคนนั้นมากแค่ไหน ตอนนั้นก็โกรธแค้นเขามากเท่านั้น อารมณ์เคียดแค้นและความโกรธซึ่งเถาโถมขึ้นมาพร้อมกัน นัยน์ตาสองข้างของเธอกลายเป็นสีแดงเลือด เล็บเล็กๆ ชุ่มขึ้นบนนิ้วมืองดงามกลายเป็นคมแหลม เธอก็รีดร้องพร้อมโผเข้าไปหาเขา พริบตานั่นเธอเห็นผู้ชายคนนั้นหันหน้ามามองมาทางเธอ

แสงอันนุ่มนวลแผ่ออกมาจากตัวเขา ตอนที่แสงนั้นกำลังห่อหุ้มตัวเธอ เธอก็รู้สึกร้อนเหมือนกำลังถูกไฟไหม้

หญิงสาวก้มหน้ามองตัวเอง เธอถูกไฟเผาจริง ๆ ลำตัวครึ่งหนึ่งไหม้เกรียมทันที

"กรี๊ด!!" เธอกรี๊ดร้องเสียงแหลมก่อนจะถูกใครคนหนึ่งผลักออก

เธอจำได้ว่าเป็นผู้หญิงที่เธอเจอในห้องน้ำคนนั้น เธอมองซีกร่างด้านที่ยังสมบูรณ์ของอีกฝ่าย ขณะที่อีกซีกเกิดไฟลุกไหม้ แต่ผู้หญิงคนนี้แค่ยกมือปิดปากเธอเอาไว้โดยไม่สนใจว่าตัวเองกำลังถูกเผาอยู่เลยแม้แต่หน่อย เธอด้วยสีหน้าโคโศกเศร้าว่า

"...นิ่งไว้...เดี๋ยวเขา...สังเกตเห็น..."

ในที่สุดหญิงสาวจึงรู้ว่าตัวเองตายไปแล้ว คิดต่อมาว่าเมื่อกลายเป็นผีร้ายแล้วจะสามารถแก้แค้นได้สาสมใจ แต่ทำไมบนตัวเขาถึงมีแสงศักดิ์สิทธิ์ได้ ทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ถึงคุ้มครองคนแบบนั้น

ร่างกายเธอสิ้นเทาไปหมด ความเคียดแค้นและโกรธเคืองที่เคยมีสลายไป เธอมองชายคนนั้นที่มองมาทางเธอเช่นกัน สุดท้ายเขาก็หลับตาลงพูดออกมาอย่างผิดหวัง

"หมดเร็วขนาดนี้เลยเหรอ..."

น้ำตาสีแดงสดของเธอไหลหยดลงบนตัว ส่วนผู้หญิงที่ปิดปากเธอไว้ทั่วทั้งร่างกายไม่เหลือส่วนที่ครบสมบูรณ์แล้ว เหลือเพียงแก้มข้างหนึ่งที่ยังคงขาวเกลี้ยงเกลาราว

"เขามองไม่เห็น...ขอเพียงเธออย่าเคียดแค้น...เขาก็จะสัมผัสไม่ได้..."

เธอพยักหน้า เห็นผู้ชายคนนั้นก้มหน้าลงมองร่างไร้ชีวิตของเธอครู่หนึ่ง แล้วล้วงมือถือที่กำลังยื่นออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนที่พูดกับเธอในยามปกติว่า

"โทรหาผมเมื่อไรเหรอ...อ้อ หิวหรือยัง อยากทานอะไรเดี๋ยวผมพาไป..."

ชายหนุ่มหมุนตัวเดินออกจากห้องน้ำไปด้วยรอยยิ้ม เปิดประตูออกไปจากห้องพิเศษโดยไม่แคร์สิ่งใด ท่วงท่าสง่าสุขุม แน่นนอนว่าไม่มีสิ่งที่จะปิดประตู

ตามหลัง

ส่วนเธอยังคงตัวสั้น ผู้หญิงคนนั้นปล่อยมือลงแล้ว สีหน้าที่มองเธอ ดูเหมือนผิดหวังเล็กน้อย

"ช่างเถอะ...เธอไม่เหมาะ...เธออยู่ที่นี้ละกัน...อยู่ที่นี้ช้าเร็วก็จะมีคน มาพาเธอไป..."

ผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้นขึ้น ถอยหลังไปสองสามก้าว เธอมองเห็นด้านหลัง ของอีกฝ่ายปรากฏว่าผู้หญิงที่โหดร้ายกว่าเดิมอีกหลายคน พวกเธอค่อยๆ ทะลุผ่านประตูตามผู้หญิงคนนั้นไปที่ละคนๆ

ส่วนเธอก็มองร่างกายของตัวเองที่ยังคงนอนนิ่งอยู่บนพื้น ค่อยๆ คลานไปหาแล้วโอบกอดมัน เดิมทีเธอควรอยู่ตรงนี้ หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ คิดว่าในที่สุดก็ได้พักแล้ว ในที่สุดก็ไม่ต้องคอยดื่มเหล้าเป็นเพื่อนใครทุกวัน อาเจียนวันละหลายครั้ง และไม่ต้องอดทนให้ลูกค้าลูปคล่าไปบนเรือนร่าง อีกต่อไป ไม่ต้องทนปวดท้องที่ปั่นป่วนแบบนั้นแล้ว...

ไม่ต้องสนใจใบเร่ร่อนที่นี่ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของสถานพักฟื้นผู้ป่วย ไม่ต้อง เห็นแม่ที่เลี้ยงดูตนมาอย่างเหนื่อยยากถามด้วยความสงสัยว่าเธอเป็นใคร อีกต่อไป

เธอหลับตาลงอย่างสงบ ขดอยู่บนพื้นที่เย็นเยียบ แม้แต่กลิ่นคาวเลือด เธอยังดมแล้วรู้สึกสดชื่น ในที่สุดเธอก็ได้หลับสบายเสียที ไม่ต้องกังวลสิ่งใด และผู้ใดแล้ว

เพราะเธอหลุดพ้นแล้ว หลุดพ้นจากชีวิตอันแสนน่าเบื่อหน่ายนี้จริงๆ

บทที่ 1

เวลานี้เพิ่งล่วงเข้าสู่ฤดูร้อน หลังเที่ยงมีฝนตกลงมาอยู่พักใหญ่ พื้นดินที่ผ่านการชะล้างตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นอายสดชื่น

ชายหนุ่มวัยประมาณยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดคนหนึ่งกำลังคาบบุหรี่ไว้ที่ปาก มือไม้สละวณกับการเอาของที่เพิ่งมาส่งเมื่อบ่ายขึ้นเรียงบนชั้นวางสินค้าที่ไม่ถือว่าใหญ่ บนนั้นเต็มไปด้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนมปังกรอบ มันฝรั่งแผ่นทอดกรอบ...ทั้งหมดล้วนเป็นจังก์ฟู้ดที่หนุ่มสาวนิยมใช้เติมพลังงาน

สองมือของเขากำลังไค้กสองลังเดินมาที่ตู้แช่ แล้วเอากะป๋องเครื่องดื่มอัดเข้าไป ใช้เวลาสิบกว่านาทีในการจัดเรียงสินค้าที่เหลือไว้บนชั้น เขามองตู้ผักไม่กี่ก้านตู้แช่ มันยังสดใหม่อยู่มาก ดังนั้นก่อนที่เหล่าลูกบ้านจะมาแย่งผักไปเตรียมทำอาหารเย็น เขาก็คัดเอาผักสองสามก่ายดีใส่ถุง อีกเดี๋ยวจะเอาขึ้นไปเก็บข้างบน

ที่นี่ไม่ใช่ร้านของชำหรือร้านสะดวกซื้อ แต่เป็นห้องธุรการของอาคารคอมมิวนิตี้อยู่อาศัย ห้องขนาดยี่สิบห้าตารางเมตรถูกแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งคือห้องทำงานธุรการ อีกฝั่งหนึ่งวางตู้แช่เครื่องดื่มและอาหารแช่แข็งหกตู้ บนชั้นวางสินค้าสองแถวเป็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ขนมขบเคี้ยว ขนมปังกรอบ และอาหารแห้งต่างๆ ยังมีสินค้าทั่วไปอย่างของใช้เบ็ดเตล็ดและเครื่องเขียนอีกด้วย

เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของผู้อยู่อาศัยในคอมมิวนิตี้นี้ล้วนเป็นนักศึกษา

มหาวิทยาลัยในละแวก ของเหล่านี้นี้ก็แค่เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับพวกนักศึกษาเท่านั้น

นี่เรียกว่าคอมมิวนิสต์หนึ่งอัน ทั้งคอมมิวนิสต์นี้มีอาคารหกชั้นสามอาคาร ตั้งเรียงกันเป็นรูปตัวยู มีดอกกุหลาบพันปีสองแถวปลูกล้อมรอบทางเดิน ตรงกลางมีศาลาเล็กหลังหนึ่ง ถ้านับจากซ้ายไปขวาจะแบ่งเป็นอาคารเอ บี และซี ชั้นสองถึงชั้นหกของอาคารเอกับอาคารซีแต่ละชั้นจะมีหูกยูนิต แต่ละยูนิตมีสี่ห้อง ชั้นหนึ่งนอกจากโถงบันไดแล้วยังมีอีกสี่ยูนิต แต่ละยูนิตมีสามห้อง อาคารบีอยู่ตรงข้ามประตูใหญ่ทางเข้าคอมมิวนิสต์พอดี ชั้นสองถึงชั้นห้าแต่ละชั้นมีแปดยูนิต แต่ละยูนิตมีสองห้อง ชั้นหกแบ่งเป็นสองยูนิต แต่ไม่ได้ปล่อยให้เช่า ส่วนชั้นหนึ่งของอาคารนอกจากโถงบันไดแล้วฝั่งซ้ายถูกทำเป็นห้องซักผ้าอัตโนมัติและห้องอ่านหนังสือ ฝั่งขวาเป็นห้องธุรการ ห้องประชาสัมพันธ์ ห้องเก็บของก็อยู่ปากนี้ด้วย

ชายหนุ่มเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบห้องธุรการ ในขณะที่เขากำลังจัดเรียงสินค้าก็มักจะเมื่อนักศึกษาที่กลับมาเร็ว หรือไม่ก็นักศึกษาที่อยู่แต่ในห้องทั้งวัน จนหิวตาลายเข้ามาหยิบของอยู่ไม่ขาด

"หวัดดีครับพี่เย้ย"

ชายผมเผ้ารุงรังคนหนึ่งทักขึ้น เขาเดินหาวลากรองเท้าแตะรีบเข้ามาหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสองสามห่อและไข่สองฟองจากตู้แช่ยัดใส่ถุงซื้อของในมือ แล้วหันไปเซ็นชื่อในสมุดบันทึกบนเคาน์เตอร์ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นสาวสวยยิ้มให้เขา ไม่ใช่ 'พี่เย้ย' อย่างที่คิด

เจ้าตัวพลันทิ้งปากกาทันที ยกมือขึ้นจัดทรงผมที่ยุ่งเหยิงไปทั้งหัว แล้วทักทายสาวสวยกลับไปว่า "พี่หึงหลั่น"

"กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอีกแล้ว เอาผักสดไปบ้างก็ดีนะ" หลี่หึงหลั่นเปิดหน้าต่างกระจกยกมือหวาน เฝ้าคางพุดอย่างเอื่อยเฉื่อย ก่อนขยี้มือเรียวขาวจิ้มไปที่หน้าผากของอีกฝ่าย

"อ้อ ครប់ๆ ผม...แค่ยังไม่ได้อหยิบ...ผัก รับรองกินผักด้วยแน่นอน"

ชายหนุ่มหน้าแดงไปหมด พุดตะกุกตะกักแล้วรีบไปหิ้วผักทำใหญ่ ยัดเข้าไป

ในถุงซื้อของทันที

"มองฉันทำไม ลงซื้อสิ" หลี่หมิงหลันชี้ที่สมุดบันทึกด้วยความขบขัน

"อ้อครับ 'ไม่...ไม่ลืมหรอก' ชายคนนั้นพุ่งเข้ามาหีบปากกา เขียนลงไปว่า 'ผักหนึ่งกำ' ทันที

หลี่หมิงหลันเห็นเขาเขียนเสร็จก็ยิ้มหยาดยิ้มให้ แล้วตะโกนไปทางชายหนุ่มว่า "พี่เยี่ย ฉันมาทำงานแล้วนะ"

"สมุดบัญชีวางอยู่บนโต๊ะเธอแล้ว" เยี่ยหลัวซึ่งก็คือผู้ดูแลรับผิดชอบห้องธุรการคอมพิวเตอร์หนึ่งอันมองหลี่หมิงหลันด้วยแววตาดักเตือนเล็กน้อย เธอปิดหน้าต่างลงอย่างรู้งานแล้วหมุนตัวไปนั่งที่ของเธอ

ชายผมเผ้ารุงรังคนนั้นมองเงาร่างสีแดงสดของหลี่หมิงหลันด้วยใบหน้าที่ชื่อๆ จนกระทั่งเยี่ยหลัวกระแอมเบาๆ เขาถึงยิ้มแห้งๆ หัวถุงซื้อของออกไป คิดไปคิดมากก็เดินกลับมาอีก หีบได้กล่องสามขวด เขียนเพิ่มรายการเสร็จแล้วจึงออกไป

"พี่เยี่ย ไปนะครับ"

"อืม" เยี่ยหลัวตอบก่อนส่ายหน้าพลาถดับนุหรืในปาก ทันใดนั้นหน้าต่างกระจกก็ถูกคนเปิดออกอีกครั้ง ชายหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ คนหนึ่งยื่นหัวออกมาตะโกน

"พี่เยี่ย ผมมาทำงานแล้วนะ"

"อืม" เยี่ยหลัวพยักหน้า หลังจากจัดการสินค้าพวกนี้เสร็จเขาก็หัวถุงผักเปิดประตูเดินเข้าห้องทำงาน

ชื่อของที่นี่ไม่รับเงินสด แต่จะคิดบัญชีรวมกับค่าเช่าห้องตอนสิ้นเดือน สำหรับนักศึกษายากจนบางคนก็ถือว่าสะดวกมาก สำหรับเยี่ยหลัวแล้วการจัดการแบบนี้ดีอย่างหนึ่งคือไม่ต้องจ้างคนเฝ้าร้าน ถึงแม้จะมีคนเตือนเขาบ่อยๆ ว่าอย่าไวใจนักศึกษาพวกนั้น แต่เขาก็ยอมรับเฉยๆ

"พี่เยี่ย มีลูกค้า" ชายหนุ่มที่ตะโกนเข้ามาเมื่อครู่ชื่อซ่งหยวนหยาง เก่งเรื่องคอมพิวเตอร์มาก รับผิดชอบดูแลกล้องวงจรปิดและเครือข่ายทั้งหมดของอาคาร

เยี่ยหิ้ววางถุงในมือลงก่อนเงยหน้าขึ้นมอง ข้างในสุดของห้องทำงาน มีประตูอยู่อีกบานหนึ่ง ตรงนั้นมีชายวัยกลางคนสวมสูทยืนอยู่ด้านนอกประตู อีกฟาก รูปร่างตัวเล็กน้อย นาฬิกาสีทองบนข้อมือปลาบแสงแวววาว รอยยิ้มบนใบหน้ามองแล้วให้ความรู้สึกอ่อนโยนและซื่อตรง

"สวัสดิ์ครับคุณเยี่ย ผมมีเทียบจดหมายมา" ชายวัยกลางคนหยิบกระดาษสีทองใบหนึ่งยื่นให้ซึ่งหยวนหยางอย่างระมัดระวัง

ซึ่งหยวนหยางรับมาแล้วส่งต่อให้เยี่ยหิ้วทันที เยี่ยหิ้วรับใส่มือก่อนหยิบไฟแช็กขึ้นมาแล้วจุดเผา

ชายวัยกลางคนกลับไม่ได้โกรธอะไร ใบหน้ายังคงยิ้มแย้ม ยืนรอนิ่งอยู่ที่เดิม

เยี่ยหิ้วรอนจนกระดาษในมือไหม้หมดแล้ว สะบัดมือจนไม่เหลือแม้แต่เศษเถ้า

"เชิญเข้ามาเถอะ"

"ขอบคุณ" ชายวัยกลางคนเข้าประตูมาด้วยความดีใจ หลีหึงหลันรินชาถ้วยหนึ่งให้เขา พาเขามานั่งที่โซฟาด้านข้าง เยี่ยหิ้วจุดบุหรี่อีกมวนแล้วนั่งลงตรงข้าม "มีเรื่องอะไร"

"ผมซื้อเงินเว่ยฮาว คุณเยี่ยอาจเคยเห็นข่าวของผมในทีวี ผมเป็นเจ้าของร้านขนมจินฮวา" ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงของเงินเว่ยฮาวค่อนข้างเกรงใจ "ผมมีของบางอย่าง อยากจะขอนให้พี่ลูกชายสามคนกับลูกสาวสองคนของผมเก็บไว้ให้ลูกชายคนสุดท้าย"

เยี่ยหิ้วมองเขาพลางเอียงศีรษะนิดๆ เหมือนเคยเห็นคนคนนี้จริงๆ นั่นแหละ อีกฝ่ายออกทีวีรายการสัมภาษณ์เกี่ยวกับอาหารอะไรสักอย่าง ถ้าเจ้าคนที่อาศัยอยู่กับเขาคอนนั้นอยู่บ้าน จะต้องเปิดรายการอาหารพรรคนี้ดูแน่นอน

นึกถึงคนที่อยู่ด้วยกันเยี่ยหิ้วก็ใจลอยเล็กน้อย คิดถึงว่าเย็นนี้จะทำกับข้าวอะไรก่อนเอ่ยปากถาม "ของแบบไหน"

"ก็แค่อาหารเดียวหนึ่งหลังกับเงินฝากในธนาคารยี่สิบล้านเท่านั้น ไม่มี

อะไรยุ่งยาก" เงินเว่ยหาวหีบชาที่หลี่หมิงหลันรินให้มาตีมีอีกหนึ่ง "ผมรู้จักของคุณ ต้องเล่าเหตุผลที่มาให้ชัดเจน คุณน่าจะรู้ว่าบริษัทของผมเป็นธุรกิจของตระกูล สามรุ่นก่อนเริ่มต้นกิจการจากร้านทำขนมเซาเป้ง* ขนาดสามตารางเมตร ลูกๆ ทำงานในบริษัททุกคน ผมทำให้ร้านเล็กๆ ของพ่อกลายเป็นร้านใหญ่มากับมือ อีกทั้งยังเปิดสาขาอยู่แปปดสาขา พอบริษัทใหญ่ขึ้น ลูกๆ ก็เริ่มแย่งชิงกัน ตอนผมยังอยู่ ลูกๆ จะอะอะไยวายอย่างไรก็ไม่มาถึงต่อหน้าผม แต่เวลาผมออกทำงานนอกสถานที่เมื่อไหร่ ลูกๆ เป็นต้องต่อสู้อบรบกันภายในบ้าน ปีก่อนป่วยไปพักหนึ่ง บริษัทเกือบจะถูกพวกเขาทำพัง"

เงินเว่ยหาวถอนหายใจ "ยังงั้นเงินทองก็เป็นของนอกกาย ตายก็เอาไปไม่ได้ ผมไม่หวังหรอก แต่ผมมีลูกชายสุดท้องคนหนึ่ง เกิดกับภรรยาคนหลังของผม ปีนีเพิ่งอายุเก้าขวบ พี่ๆ ของเขาไม่คำนึงถึงว่าจะอย่างไรก็มีพ่อคนเดียวกัน คิดแต่จะไล่เขาออกไปตลอด"

เยี่ยหลัวจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นภรรยาเงินเว่ยหาวในข่าว เธอเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน พวกนักศึกษาที่ชอบเรื่องซุบซิบมักวางนิตยสารก็ออสตีรายสัปดาห์ทิ้งไว้บนเคาน์เตอร์ประจำ ชายหนุ่มก็ได้อาศัยอ่านเรื่องราวรอบๆ ตัวจากมัน แต่เหตุผลที่เยี่ยหลัวจำเรื่องนี้ได้เพราะช่วงก่อนหน้านี้มีบทสัมภาษณ์ออกมาต่อเนื่องถึงภรรยาแต่งงานของเขาที่เสียชีวิตไป ส่วนภรรยาใหม่เขาเพิ่งแต่งงานเมื่อสองปีก่อนเท่านั้น เดิมทีภรรยาคนนี้เป็นคนดูแลบ้านของพวกเขา หลายปีถึงได้แต่งงานกัน แต่ด้วยความที่บรรดาลูกๆ ต่อต้านอย่างหนัก ภรรยาคนหลังนี้จึงเซ็นสัญญาว่าจะไม่เอาทรัพย์สินสมบัติอะไรเลย ลูกๆ ของเขาจึงไม่ขัดขวางอีก

ต่อมาพอรู้ว่าพวกเขามีลูกชายอายุเจ็ดขวบด้วยกันแล้วก็ร่วมมือกันหาเรื่อง ทำเอาเงินเว่ยหาวโมโหจนเส้นเลือดในสมองแตก ได้ยินว่าตอนหลังภรรยาคนนั้นแสดงออกชัดเจนว่าต่อไปในอนาคตลูกคนนี้จะไม่ขอแบ่งทรัพย์สินครอบครัวยุติ เป็นอันขาดเหมือนกันกับเธอ เงินเว่ยหาวผู้ซึ่งยืนหยัดภายใต้ความกดดันอย่างหนักถึงสามารถปกป้องภรรยากับลูกชายคนนี้ได้

* ขนมแบ่งอบหรือแบ่งทอด บ้างมีลักษณะคล้ายขนมเปี๊ยะ บ้างคล้ายพิซซ่า โดยมากจะโรยด้วยงา แต่สมัยก่อนจะสอดไส้หรือทาหน้าหลากหลายชนิด เช่น เนื้อพะยะ ต้นหอม

ความอยากรู้อยากเห็นของคนเราไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องที่ต่อให้ไม่มีคุณค่าอะไรก็ยิ่งถูกขุดออกมาตีแผ่ เขียนบรรยายอย่างละเอียดละหลายหน้า

"ผมก็ไม่ได้คาดหวังว่าพวกเขาจะแบ่งอะไรให้องค์ชายคนเล็ก แต่คิดไม่ถึงด้วยซ้ำว่าจะไล่พวกเขาแม่ลูกออกไปจากบ้าน ภรรยาผมเคยเป็นพี่เลี้ยงพวกเขา เลี้ยงพวกเขาแต่ละคนมาจนโต เด็กพวกนี้ทำไมถึงแฉ่งน่าใจ ไร้คุณธรรมขนาดนั้น ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ" เงินเว่ยหาวเล่าด้วยความปวดใจเยื่อหุ้มหัวใจ คนแฉ่งน่าใจไร้คุณธรรมไม่ว่าที่ไหนก็มีทั้งนั้น

"คุณจะให้ผมช่วยเอาของให้ลูกชายคนเล็กของคุณยังไ้" เยื่อหุ้มหัวใจพันคว้นบุหรือออกจากปอด ท่ามกลางคว้นสีเทา ใบหน้าของเงินเว่ยหาวเลื่อนรางไม่ชัดเจน

"ผมมีกุญแจตู้นิรภัยที่ธนาคารดอกหนึ่ง ติดอยู่ใต้ลิ้นชักตรงกลางของโต๊ะเครื่องแป้งในห้องแม่บ้านห้องสุดท้ายบนชั้นสองของคฤหาสน์บนเขาของผม" เงินเว่ยหาวทำท่าถอนหายใจ "คฤหาสน์หลังนั้นลูกๆ ทะเลาะกันแทบตายไม่มีใครยอมใคร สุดท้ายคุยกันว่าขายแล้วแบ่งเงินกัน ตอนนี้อกำลังอยู่ในระหว่างรอขาย ผมคิดว่าด้วยความสามารถของคุณ การไปเอากุญแจดอกเดียวนั้นคงไม่ยาก"

เงินเว่ยหาวยิ้มกระดาศกับปากกาจากหลังหิ้งหลังแล้วเขียนหมายเลขตู้นิรภัยธนาคาร

"ของเหล่านี้ล้วนอยู่ในชื่อของพนักงานเก่าคนหนึ่งของผม เขาเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว ไม่มีญาติ ผมเป็นคนจัดการงานศพให้เขา ตอนเขายังมีชีวิต ผมเชิญเขาไปสำนักงานทนายความด้วยกันเพื่อเขียนพินัยกรรมนี้ให้เรียบร้อย มีเอกสารนี้กับขอให้ภรรยาผมพาลูกชายมายืนยันตัวตน เท่านั้นก็สามารถรับมรดกอย่างเป็นทางการได้"

ที่แรกผมก็ไม่คิดว่าเรื่องราวจะยุ่งยากขนาดนี้ ตอนผมยังมีชีวิตผมกังวลมากเกินไป ตอนตายก็กะทันหันเกินไป ไม่ทันได้สั่งเสียภรรยา คนที่จัดการบัญชีรายรับรายจ่ายที่บ้านก็เป็นลูกสาวคนโต ทรัพย์สินในชื่อของผมมีเท่าไรเธอรู้อยู่ชัดเจนหมด"

เงิน่วยหาวผลักกระดาศไนต์แผ่นนั้นมาตรงหน้าเยีหฬด้วยสีหน้า
อับจนหนทาง

"ดั่งนั้นผผจึงต้องขอให้คุณช่วย นำกฎญแจดอกนั้นมาเปิดเอาเอกสาร
ในตู้นิรภัยธนาคารมอบให้ภรรยาผผ นอกจากเอกสารแล้วในตู้นิรภัยยังมี
ทองคำห้าแท่ง แต่ละแท่งหนักหนึ่งกิโลกรัม และนั่นเป็นค่าตอบแทนของคุณ"

เยีหฬหัวดับบุหรี หยิบกระดาศไนต์แผ่นนั้นมาดู พังดูเหมือนไม่ใช่
เรื่องยุ่งยากอะไร ค่าตอบแทนก็ไม่เลว เขาวางกระดาศไนต์ลงแล้วมองเงิน่วยหาว
อย่างละเอียด สีหน้าอ่อนโยนกับท่าทีจริงใจ ร้านขนมจีนหวาก็เป็นร้านเก่าแก่
ร้อยปี ชื่อเสียงโด่งดัง อย่างน้อยก็ประกอบกิจการอย่างซื่อตรง เจ้าหน้าที
หน่วยงานที่ตรวจสอบเรื่องความปลอดภัยอาหารก็ทำอะไรร้านพวกเขาไม่ได้
นอกจากข้าวแย่งชิงสมบัติของลูกๆ แล้ว ก็ไม่เคยมีปัญหาอะไร อย่างน้อย
ดูจากที่เขายังสามารถออกมาหาตนเพื่อให้รู้วามเรื่องได้ แสดงว่ายามมีชีวิต
อยู่นั้นไม่เคยทำเรื่องต่ำช้าเลวทราม

"คุณยังมีเวลาอีกเท่าไร" เยีหฬหัวถามด้วยสีหน้าไม่แสดงอารมณ์

"คนข้างบนบอกว่ายังมีเวลาอีกหกเดือน" เงิน่วยหาวยิ้มอย่างอ่อนโยน
สีหน้าเคร่งครัดเล็กน้อย "ก็ปล่อยวางภรรยากับลูกไม่ได้นี่แหละ เธอเป็นผู้หญิง
ที่เข้มแข็งและถือปฏิริมาก แต่งงานกับผผไม่ได้อะไรสักอย่าง ข้ายังถูกลูกๆ
ของผผรังแก เธอได้แต่เปลี่ยนจากแม่บ้านมาเป็นแม่บ้านที่ไม่ได้รับเงินเดือน...
ผผเองที่ผิดต่อเธอ และยังไม่สามารถใช้เวลาอยู่เป็นเพื่อนเธอได้นานกว่านี้
ทำได้เพียงทิ้งของเล็กน้อยนี้ไว้ให้เธอ

รบกวนคุณบอกเธอว่าผผขอโทษ ให้เธอพาลูกไปหาคนที่ติดต่อเธอ
ส่วนเจ้าเด็กเลี้ยงน้ำใจพวกนั้นเธอก็ไม่ต้องไปใส่ใจพวกเขาอีก หวังว่าคุณจะ
กรุณาช่วยผผด้วย" เงิน่วยหาวก้มหน้าขอร้องเยีหฬหัวอย่างจริงจัง

เยีหฬหัวหยิบกระดาศไนต์ขึ้นมามองดูอีกครั้ง ขณะที่กำลังจะอำปาก
พูดอะไร นอกหน้าต่างพลันมีคนเคาะรับๆ หลายครั้ง

เยีหฬหัวหันไปมอง หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งผลักหน้าต่างกระจกเปิดเอง
แล้วพูดขึ้นด้วยสีหน้าตื่นเต็นว่า "พี่เยีหฬ! สามีกเก่าคนนั้นของห้องสามศูนย์สี่

มาอีกแล้ว!"

เยี่ยหิ้ววางกระดาษไนต์แล้วยืนขึ้นพูดกับเงินเว่ยหาว "เรื่องนี้ผมรับไว้ คุณวางใจกลับไปได้ เสร็จเรื่องผมจะให้ภรรยาคุณแจ้งคุณ"

"ขอบคุณ ขอบคุณครับ" เงินเว่ยหาวก้มหน้าขอบคุณแล้วขอบคุณอีก เยี่ยหิ้วโบกมือ พักพืดหน้าสื่อนัยให้หลี่หมิงหลันส่งแขก แล้วตนก็เดินออกจากห้องทำงานอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวตามหลังเขาไปด้วยความกระวนกระวาย ทั้งยังมองไปที่ห้องทำงานด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ในห้องทำงานว่างเปล่าไม่มีใครสักคน "พี่เยี่ย พี่พูดกับใครอยู่หรือ"

"แค่พูดกับตัวเองนะ"

เยี่ยหิ้วพูดไปพลางวิ่งขึ้นชั้นสามอย่างรวดเร็ว คิดในใจว่าคนเป็นนี้วุ่นวายจริงๆ

เพิ่งขึ้นมาถึงชั้นสาม เยี่ยหิ้วก็ได้กลิ่นเหล้าเตะจมูก ได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็กและเสียงคำรามของผู้ชาย

"ถ้าไม่ใช่เพราะเธอ! ฉันจะตกอยู่ในสภาพอย่างวันนี้ได้ยังไง!"

ห้องสามศูนย์สี่ อาคารเอ มีแม่ลูกคู่หนึ่งอาศัยอยู่ ย้ายมาอยู่ที่นี้ได้ครึ่งปีแล้ว คุณแม่ยังสาว เพิ่งจะอายุยี่สิบหกปี ลูกปีนี้อายุห้าขวบ สนุกสนมกับนักศึกษาหญิงทั้งชั้นเป็นอย่างดี ไม่รู้ว่าสองเดือนก่อนสามีเก่าของเธอไปรู้มาจากไหนว่าเธออาศัยอยู่ที่นี้ เดือนแรกเขาจะมาที่นี่ทุกสองสามวันไม่มาเธอก็มาทะเลาะวียววายก็มาอ้อนวอนขอร้องไห้ให้เธอกับลูกกลับบ้าน แต่ก็มักจะจบลงด้วยเสียงตะโกนด้วยความโมโห ถูกเยี่ยหิ้วไล่กลับไปหลายครั้ง ทั้งยังติดประกาศให้นักศึกษาระวังเวลาชุดการ์ดเข้าประตูว่าจะมีคนนอกตามเข้ามาหรือไม่ เหล่านักศึกษาก็ตื่นตัวตามคำเตือน สามีเก่าคนนั้นพอเข้าประตูไม่ได้ก็มาน้อยลง แต่วันนี้ไม่รู้ว่าหลบเข้ามาได้อย่างไรอีก

เยี่ยหิ้วไม่เกรงใจ จู๊ดแซนชายคนนั้นไปด้านข้าง แล้วหันหน้าไปพูดกับนักศึกษาสาวว่า "พาลังถึงไปที่ห้องของเธอ"

คุณแม่ยังสาวเห็นเยี่ยหิ้วมาก็โล่งอก ยิ่งได้ยินเขาพูดเช่นนี้ก็รีบดึงลูกที่

กอดขาเธอแน่นออกมาส่งให้เพื่อนบ้าน "เด็กดี ไปเล่นกับพี่อี่หมยก่อนนะ เดี่ยวแม่ไปรับ"

เงินอี่หมยคิดว่าเด็กที่ร้องไห้ไม่หยุดมาอุ้ม แล้วกลาเข้าไปในห้องตัวเอง เสี่ยงปั้งตั้งขึ้น หญิงสาวปิดประตูใส่กลอนรากับผึกทำมาอย่างคั่นเคยเป็น ร้อยครั้ง

ชายคนนั้นเมามาก ผ่านไปนานสองนานกว่าจะรู้ว่าถูกอุ้มไปแล้ว จึงสะบัดแขนตื่น เยียหิ้วที่เกียจะเปลืองแรงกับเขา จึงปล่อยมือแล้วพูดด้วย น้ำเสียงราบเรียบ "ตำรวจที่มากรวก่อนบอกแล้ว ถ้านายเข้าโรงพักอีกครั้ง จะมีบันทึก นายจำได้มั้ย"

"แก! แกนี่มัน...!" ชายคนนั้นล้มนั่งไปบนพื้น ยื่นนิ้วชี้เยียหิ้ว แล้วหันหน้าไปตะคอกภรรยา "พุดสิ! เธอมีอะไรกับหมอนี่มานานแล้วใช่มั้ย!"

บอกตามตรงว่าเยียหิ้วก็รู้สึกเห็นใจชายคนนี้อยู่เหมือนกัน

คุณแม้อย่างสาวห้องสามศูนย์สี่ชื่อหวงหมิ่นจิน เป็นผู้หญิงที่ยืนยันแข็ง ส่วนชายหนุ่มคนนี้อยู่ถึงปั้งเหวิน เดิมทีเป็นผู้ชายที่มีความทะเยอทะยานและรับผิดชอบ วาสนาระหว่างพวกเขาสามภรรยาเล็กซึ่งจนเยียหิ้วเห็นปุ๊บก็มองออกว่าไม่ใช่จะตัดขาดกันง่าย ๆ

แต่น่าเสียดายที่ธรรมชาติของมนุษย์ไม่อาจฝัน โดยเฉพาะเมื่อมีสิ่งเร้ามาจากภายนอก

สายตาของเยียหิ้วเบนไปทางผีสาวหน้าดำตนหนึ่งด้านหลัง หวงหมิ่นจิน แสยะยิ้มเยาะปากฉีกจนถึงหู ครู่หนึ่งก็ลอยไปทางด้านหลังของถึงปั้งเหวิน ก้มลงกระซิบคำพูดเบา ๆ ที่ข้างหูเขา

ถึงปั้งเหวินเธอออกมาที่หนึ่งแล้วซื้อผ้าห่มหมิ่นจินอย่างหนักอีกครั้ง "ถ้าไม่แต่งงานกับเธอ ฉันคงไม่ต้องเสียนาน เสียบ้านไปแบบนี้ เหมือนอย่างที่ไม่พุดไม่มีผิด เธอมันตัวช่วย! คินลูกมาให้ฉัน! เธอจะทำร้ายกระทั่งลูกเราละ!? ลูกเราละ! ถึงถึงของฉันละ!?"

จู่ ๆ ถึงปั้งเหวินก็นึกถึงลูกขึ้นมา เขาพยายามเอามือยันผนังเพื่อยืนขึ้น แต่ลองอยู่สองสามทีก็ล้มลงไปกับพื้น "เป็นเพราะเธอ...ทั้งหมดเป็นเพราะเธอ

ถ้าฉันไม่เจอเธอก็คงจะดี..."

ถึงปิ้งเหวินพูดไปก็ร้องไห้ไป ส่วนหวงหมิ่นเจินก็เข้าตาแดงไม่พูดอธิบายอะไรแม้แต่ประโยคเดียว เพราะเธอเคยพูดหลายร้อยหลายพันครั้งแล้ว แต่ชายคนนี้ก็ไม่เคยเชื่อ เธอไม่คิดว่าพูดออกไปตอนนี้จะมีประโยชน์อะไร ถึงอย่างไรตอนที่ชายคนนี้สร้างเมาก็คงจำไม่ได้ว่าตัวเองพูดอะไรเอาไว้

เยี่ยหลัวมองผีสาวหน้าดำตนนั้นลอยไปลอยมาระหว่างหวงหมิ่นเจินกับถึงปิ้งเหวิน เมื่อเธอไปพูดอยู่ที่ข้างหูถึงปิ้งเหวิน เขาก็ดำท้อออกมา

"คงพอใจแล้วสินะ" เยี่ยหลัวมองผีสาวหน้าดำตนนั้นด้วยสายตาเย็นชา พลางจุดบุหรี่มวนหนึ่ง

หวงหมิ่นเจินยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา เข้าใจว่าเยี่ยหลัวกำลังพูดกับถึงปิ้งเหวิน ส่วนผีสาวขอเพียงเห็นถึงปิ้งเหวินดำหวงหมิ่นเจินเธอก็จะหัวเราะออกมา แต่เหมือนว่าเธอยังสนุกไม่พอจึงหันกลับลอยไปด้านหลังถึงปิ้งเหวินอีกตอนที่ก้มหน้ากำลังจะพูดอะไร จู่ๆ เธอก็ถอยหลังออกไปสองสามก้าว

ชายวัยรุ่นคนหนึ่งเดินขึ้นมาจากบันไดพลางพลิกดูจดหมายหลายฉบับในมือ เขาเงยหน้าแล้วเห็นเยี่ยหลัวยืนอยู่ตรงนั้น ก่อนจะยิ้มให้แล้วเอาจดหมายในมือทั้งหมดยัดใส่มือเยี่ยหลัว "นายไม่เปิดกล่องจดหมายมาที่วันแล้วเนี่ย"

ปากของเยี่ยหลัวคาบบุหรี่อยู่ เขารับจดหมายปึกหนึ่งที่เพื่อนร่วมห้องยัดใส่มืออย่างสนใจ ชายวัยรุ่นหันหน้าไปยิ้มให้หวงหมิ่นเจิน "พี่หมิ่น พักผ่อนเร็วหน่อยก็ดีนะครับ ดึกแล้ว"

หวงหมิ่นเจินเห็นเขา สีหน้าสับสนเล็กน้อย เธอมองไปทางถึงปิ้งเหวินเหมือนอดสงสัยไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเบาว่า "ถึงถึงอยู่ที่ห้องของเสียๆเหมย..."

ไม่รู้ว่าเงินอีเหมยแอบฟังอยู่นานเท่าไรแล้ว เธอเปิดประตูขึ้นหัวตะโกนมายังหวงหมิ่นเจิน "พี่หมิ่น ฉันกำลังสอนถึงถึงท่อบทกลอน พี่ก็เข้ามาด้วยเถอะ"

"อ้อ จั้น...รบกวนเธอหน่อยนะ" หวงหมิ่นเจินมองไปยังเยี่ยหลัว แล้วพยักหน้าให้กับชายวัยรุ่น จากนั้นก็รีบเดินเข้าไปในห้องสามศูนย์สองตันที่

เมื่อประตูห้องสามศูนย์สองปิดลง รอยยิ้มบนใบหน้าของชายวัยรุ่นคนนั้นยังคงรำเริงอบอุนเช่นเดิม แต่มือกลับขยับในลักษณะตรงกันข้าม เขายื่นมือคว้าคอเสื้อของถึงปึงเหวิน ลากอีกฝ่ายโยนไปที่ผนังตรงบันได

ถึงปึงเหวินร้องระงมไม่หยุด ชายวัยรุ่นล็อกข้อมือถึงปึงเหวิน ยกแขนเขาอุดปากตัวเอง ขณะเดียวกันก็ต่อยเข้าที่ท้องเขาอย่างแรง

ก่อนที่จะถึงปึงเหวินจะทันรู้สึกเจ็บ ในท้องเขารู้สึกปั่นป่วนไปหมด แต่แขนของเขายังคงถูกกดให้อุดอยู่ที่ปากของตัวเอง

"แกกล้าอ้วกออกมาดูสิ" ชายวัยรุ่นพูดเสียงเบา ใบหน้ายังคงพรรอยยิ้ม แต่พลังในแววตานั้นอีกฝ่ายได้สัมผัสแล้วเมื่อคราวก่อน หัวสมองที่ยังเบลอลงได้สติกลับมาทันที

"จำได้มั๊ยคราวก่อนฉันบอกว่าถ้าแกมาอีกจะเป็นยังไง" ชายวัยรุ่นยิ้มกดแขนเขาแรงขึ้นอีก

ถึงปึงเหวินแทบจะร้องไห้ ตกใจจนเหงื่อไหลโซก ข้ำยังไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ได้แต่ใช้สายตาวิงวอน

"เอาจริงๆ นะ เมื่อไหร่นายจะคิดตกเสียที ดื้อรั้นแบบนี้ไปทำไม ไม่ว่าจะเป็นบ้าน งาน เมีย ลูก นายก็มีใหม่ได้นี้ แต่ถ้าไม่มีชีวิตนายคิดว่าจะเป็นยังไง" ชายวัยรุ่นกดแขนถึงปึงเหวินด้วยมือเดียว เอ่ยออกมารวดเดียว "นายอาจจะคิดว่าตัวเองไม่เหลืออะไรแล้วจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม แต่นายรู้มั๊ยว่าอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าการไม่มีชีวิต"

ชายวัยรุ่นเห็นเขาน้ำตาไหลท่วมหน้าก็เอ่ยต่อด้วยรอยยิ้ม "ต่อให้นายตายไปก็หนีฉันไม่พ้นหรอก"

"เมิ่งอวี่" เยี่ยหลัวเรียกเขาในจังหวะเหมาะพอดี พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "กลับเข้าบ้านไปก่อน ออฟฟิศยังไม่ได้ล็อก ฉันจะลงไปล็อกประตูแล้วเดี๋ยวขึ้นมา"

ชายวัยรุ่นหรือก็คือเมิ่งอวี่มองเขาทีหนึ่ง จากนั้นคลายมือออกอย่างไม่คิดคำนอะไร ถึงปึงเหวินตัวอ่อนยวบล้มกองไปบนพื้นทันที เมิ่งอวี่ไม่แม้แต่จะหันไปดู

"อืม ชันหิวแล้ว"

"ฉันลงไปเอาผัก เดียวมา" เยี่ยหลัวเธาจัดหมายในมือเมื่อก็ยัดกลับใส่มือเขา เดินไปตึงถึงปิงเหวินขึ้น แล้วลากลงชั้นล่าง

ตอนที่เมิ่งอวี่รับจดหมายมาก็ถึงบุหรืที่เยี่ยหลัวคาบอยู่ที่ปากออกมาด้วย จากนั้นพึ่งผ่นมองจดหมายสองสามฉบับในมือ รอจนเยี่ยหลัวเดินไปลับสายตาแล้วเขาถึงหันกลับไปมองทิศทางหนึ่งในความมืด สุดท้ายบุหรืเข้าปอดแล้วพ่นออกมา เอ่ยพูดขึ้นด้วยเสียงเย็นชา "อย่าคิดว่าฉันจัดการเธอไม่ได้ ที่นี่เป็นเขตของฉัน ถ้าฉันเจอเธออีกครั้ง ต่อไปเธอก็อย่าได้คิดข้ามสะพานอีกเลย"

เมิ่งอวี่ไม่สนว่ามีใครได้ยินหรือเปล่า พูดจบก็หมุนตัวเดินขึ้นบันไดต่อไปพอเขาไปแล้ว ด้านหลังไม้ไผ่ก็ปรากฏเงาดำเงาหนึ่ง สันนิหสองสามทีอยู่หน้าห้องสามศูนย์สอง และสุดท้ายก็หายไปจากตรงนั้นอย่างไม่มีใครสมัครใจนัก

เมิ่งอวี่เลี้ยวโค้งจากอาคารเอไปอาคารบี ค่อยๆ เดินขึ้นบันไดไป ชั้นหกมีสองยูนิต รูปแบบเหมือนกันคือข้างในมีสองห้อง ยูนิตหนึ่งไม่มีคนพักอาศัย ส่วนอีกยูนิตเป็นห้องของเยี่ยหลัวกับเมิ่งอวี่

เมิ่งอวี่พลิกดูใบปลิวโฆษณาและใบแจ้งหนี้กองหนึ่งในมือ สุดท้ายก็จ่อจ้องอยู่ที่ธงกระดาษสีน้ำตาลใบหนึ่ง เดิมทีเขาคิดว่าเป็นพัสดุไปรษณีย์ แต่ดูอย่างละเอียดถึงพบว่ามันเป็นแค่จดหมายเก่าๆ ด้านบนเขียนชื่อที่อยู่ที่ไม่ใช่ที่นี้ ตราไปรษณีย์ก็ไม่ใช่ของที่นี่ คงแค่มีคนเอาของบรรจุลงซองกระดาษน้ำตาลเก่าๆ แล้วมายัดไว้ในกล่องจดหมายของพวกเขา

เมิ่งอวี่เขย่าซองกระดาษดู รู้สึกเหมือนเป็นซองประเภทเอกสารหรือไม่ก็รายงาน ขนาดเท่ากระดาษเอสี่ เขาไม่แน่ใจว่าจะกะดีไหม เพราะมันชัดเจนว่าไม่ได้ส่งมาหาเขา แต่ส่งหาเยี่ยหลัว

เขาอยู่ที่นี้มาเกือบสองปี ไม่ต้องพูดถึงว่าเขาไม่เคยเปลี่ยนที่อยู่ หรือถึงจะเปลี่ยนก็ไม่เคยได้รับจดหมายอะไร

ในขณะที่เขายังคงวิเคราะห์จดหมายฉบับนี้อยู่ เยี่ยหลัวก็ถือถุงใบหนึ่ง

เดินขึ้นมา "ทำไมไม่เข้าบ้าน"

"รอนายโง่" เมื่องอว์พูดด้วยรอยยิ้ม

เยี่ยหลัารู้สึกว่าเมื่องอว์มักยิ้มเหมือนคนไม่เคยมีเรื่องทุกข์กังวล ดวงตา
สองข้างสูงใสสกาบ แต่ถึงคราวโกรธขึ้นมาเมื่อไหร่ ตาคู่นั้นก็จะมีตะมึนดำลึก
จนมองไม่เห็นกัน เขาเคยเห็นท่าทางที่เมื่องอว์ลากถังปึงเหวินไปซ่อมในซอย
ด้านหลัง ตอนนั้นยังคิดอยู่เลยว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ดูไม่เหมือนคนต๋อยตีเก้ง

เยี่ยหลัไม่พูดอะไรต่อ หยิบกุญแจออกมาไขประตู พอเข้าประตูไปก็
เห็นกุญแจชุดหนึ่งถูกทิ้งไว้ในตู้รองเท้า เมื่องอว์ลืมพกกุญแจติดตัวอีกแล้ว

บางครั้งเยี่ยหลัก็คิดว่าเมื่องอว์จิตใจไม่เอากุญแจไป ทั้งๆ ที่อยู่ที่นั่นมา
สองปีแล้ว แต่กลับทำเหมือนไม่ได้ย้ายเข้ามาอยู่จริงๆ ในห้องเขามีแค่กระเป๋ากับ
ใบเดียว เสื้อผ้าก็มีเปลี่ยนซักไม่กี่ตัว ทำราวกับว่าจะถือเป้จากไปเมื่อไหร่ก็ได้

แต่นั้นไม่ใช่ธุระของใครของเยี่ยหลั เขามีหน้าที่เลี้ยงดูคนคนนี้ แต่
ไม่มีอำนาจไปยุ่งเรื่องของอีกฝ่าย ถึงแม้จะเตือนตัวเองแบบนี้เป็นประจำ
แต่คนอยู่ในห้องเขาทั้งคน ก็ต้องมีบางอย่างมองข้ามไม่ไหวอยู่ดี

"นายไถ่มันไปแล้วหรอ" ตอนที่เยี่ยหลัขึ้นมา "ไม่เห็นผีสาวหน้าดำ"
ตอนนั้นอยู่ที่ชั้นสามก็รู้ว่าน่าจะเป็นผีมือของเมื่องอว์

"อืมใช่ เห็นแล้วรำคาญ" เมื่องอว์ตอบอย่างไม่อินซังขอบ แยกใบแจ้งหนี้
กับใบโฆษณาออกจากกัน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็โยนซองกระดาษน้ำตาล
ประหลาดของนั้นไปบนโต๊ะ "ของนี้น่าจะส่งมาให้นายนะ"

"นั่นเป็นเจ้ากรรมนายเวร ตอนนี้นายไถ่เธอไป รอเธอกลับมาคราวหน้า
จะยิงยุ่งไปกันใหญ่" เยี่ยหลัถือซองกระดาษน้ำตาลของนั้นขึ้นมา มองอักษร
บนหน้าซองแล้วขมวดคิ้ว

"เห็นไอ้หมอนั่นวนเวียนอยู่ในคอมมิวนิสต์บ่อยๆ นายไม่รำคาญแต่ฉัน
รำคาญ" เมื่องอว์ดื่บบุหรี่ มองดูสีหน้าของเยี่ยหลัแล้วอ้าปากพูด "ถ้านายไม่ทำ
กับข้าว ฉันจะต้มบะหมี่แล้วนะ"

"ทำเดี๋ยวนี้แหละ รอแป๊บหนึ่งก็เสร็จ" เยี่ยหลัมองเขาทีหนึ่ง โยน
ซองกระดาษนั้นกลับไปบนโต๊ะ จากนั้นหมุนตัวเข้าไปทำอาหารในครัว

เมิ่งอวี่จ้องดูของกระดาศอยู่นาน สุดท้ายตัดสินใจไม่แยแสมัน เปิดที่โต๊ะรองเท้าแต่ละข้าง นอนคร่ำว่าอ่านนิตยสารก๊อตชิปปนโซฟา

เยี่ยหลัวทำอาหารเร็วมาก เขาผัดกับข้าวสองอย่าง เอาสแต็กเนื้อ กึ่งสำเร็จรูปในตู้เย็นมาจี่บนกระทะก็ขึ้นโต๊ะได้แล้ว เมิ่งอวี่ชอบกินเนื้อ ไม่มีเนื้อขึ้นโต๊ะไม่ได้

เมิ่งอวี่กินข้าวเร็วมากเหมือนกัน กินอย่างกับมือหน้าจะไม่มีให้กินอีก กวาดอาหารบนโต๊ะเรียบราวกับพายุลอบ

"กินช้าๆ หน่อย ไม่พอเดี๋ยวฉันทำให้อีก กินแบบนี้กระเพาะจะแย่เอา"

เยี่ยหลัวลงไปประโยคหนึ่ง เมิ่งอวี่ค่อยผ่อนความเร็วในการกินลง แต่แป๊บเดียวก็ก้มหน้าก้มตาทานอย่างดุเดือดเหมือนเดิม บางทีเยี่ยหลัวก็อดสงสัยไม่ได้ว่าหมอนี่เมื่อก่อนใช้ชีวิตมาอย่างไรกันแน่ ตอนแรกก็คิดว่าไม่ใช่ฐานะของเขา เมิ่งอวี่ไม่ค่อยพูดถึงอดีตของตัวเอง นานไปก็ชินจึงไม่ได้ถามอีก อยู่ด้วยกันมาสองปี เขารู้แล้วว่าอีกฝ่ายมีนิสัยอย่างไร หัวใจจัดการเขาได้เสมอ

เยี่ยหลัวเอาผัดผักที่เมิ่งอวี่ไม่แตะผลักไปตรงหน้าเขา "กินผักหน่อย ถ้าไม่กิน มือหน้าไม่มีเนื้อแล้วนะ"

เมิ่งอวี่ลอกตามองบน แต่ก็ยังคีบผักคำหนึ่งยัดเข้าปากไป พุดอุ๊อั้ง ไม่ซัด "นี่ลูกพี่ ให้นายเลี้ยงดูฉัน ไม่ได้ให้นายยุ่งวุ่นวายกับฉันนะ"

เยี่ยหลัวไม่สนใจเขา บรรจงทานอาหารไปอย่างช้าๆ "ในบ้านฉันก็มีกฎของฉัน ถ้านายไม่ยอมให้ใครยุ่ง ทำไมตอนนั้นไม่เรียกรับเงินจากฉันไปก่อนหนึ่งให้มันจบๆ"

เมิ่งอวี่โอดเหมือนร้องทุกข์ "ก็มันคิดไม่ถึงนี่... ใครจะรู้ว่านายมีเงินจริงๆ"

เยี่ยหลัวรู้สึกซาในใจ เขาไม่เชื่อว่าตอนที่เมิ่งอวี่เสนอเงื่อนไขนั้นจะมาคิดว่าเขามีหรือไม่มีเงิน เพราะถ้าเด็กคนนี้อ่อยากตีสินทคนรวยจริงๆ ก็เป็นเรื่องง่ายมาก ที่มาหาเขาเพราะอยากให้มีคนดูแลมากกว่า

เยี่ยหลัวไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เมิ่งอวี่ก็ไม่ได้ร้องทุกข์ต่อ ทานอาหารอิ่มแล้วก็เก็บจานชามตะเกียบไปล้างอย่างอัตโนมัติ เดินกลับมาที่ห้องรับแขก เห็นเยี่ยหลัวกำลังมองดูของกระดาศน้ำตาลของนั้นก็ขมวดคิ้วแล้วถาม

"ใครส่งมาให้ยาย"

เยี่ยหวัวยักไหล่ หันไปมอง "นายรู้ได้ยังไงว่านี่ส่งมาให้ฉัน"

เม็งอวีก็ยกไหล่เลียนแบบเขา "ยังงี้ก็ไม่ได้ส่งมาให้ฉันแน่"

สองปีมานี้เยี่ยหวัเรียนรู้หลักการที่จะไม่यरารู้ยกรเห็นมกรเกินไป
เขารยนของกระดษกรลั้ไปบนโต๊ะ "เดี๋ยวลอยเอารไปรีไซเคิล"

"นายไม่แกระคุดนอยหรอ" เม็งอวีเดินเข้าไปยิบเอกรสรชุดนั้น เล็กคั้ขึ้น
ถามเขาร

"นายสอนฉันเองไม่ไซ้หรอว่าอยารรู้ยกรเห็นมกรเกินไป" เยี่ยหวั
ตอบลั้ไปอย่งขำๆ

"จะว้าไปกั้ไซ้" เม็งอวีเอกรสรนั้นยอนเข้าไปนกรล่งรีไซเคิล กำลัง
คิด้ว้าจะนอนคั้ว้าไปบนโซฟารอ่านนิตยสรตอ้ถูกรเยี่ยหวัจับเอารไว้

"เพ็งกินอิมห้ำมนอน ท่อน้ำหองสองศูนยสองแตก ฉันจะไปคุดนอย
นายไม่มีธุระอะไรกั้ไปช่วยฉันเก็บคั้ส่วนกรล่งชะ ถือว้าเดินอย่"

เยี่ยหวัยัดใบรยกรแผ่นหนึ่งให้เขาร เม็งอวีเบะปากไม่พูดอะไร
หมุ่นตัวจะเดินออกประตูแต่ถูกรเยี่ยหวัจับไว้อึ้กร บังคั้บลุมเลื้อนออกตัวบวง
ให้เขารแล้วถึงปลอย

"ทำอย่งกับเป็นแม่" เม็งอวีบน พอถูกรเยี่ยหวัจ้องเขารให้จ้งได้แต่กั้า
ใบรยกร ดึงเลื้อนอกรให้เขารที่แล้วเดินออกไป

เม็งอวีอ่านใบรยกรนมือ ทั้งมดมีหกรคนจกรสองยูนิตที่ย้งไม่ได้จ่าย
คั้ส่วนกรล่ง นนกรคนนั้นมัสึคนเป็นผู้หญิง เยี่ยหวัเบือมกรกับนกรคั้ษกรหญิง
ที่มีเจตนาแอบแฝงพวกนั้น เหตุผลที่มัสึจ่ายคั้ส่วนกรล่งให้ตรงเวลากั้เห็นชัดๆ
ว้าบกรคนชอบเยี่ยหวั และกั้มีบกรคนคิด้ว้าเยี่ยหวัจะชอบตน ย้งมีบกรคน
ขอแคว้งหมั้ร้งให้กับเยี่ยหวัเขารกั้จะให้ผ่นจ่าย ตอนหลังเม็งอวีทนคุดต่อไป
ไม่ไหว หลังจกรแ่งใบรยกรไปช่วยอึ้กรฝ่ายเก็บคั้ส่วนกรล่งคร้งหนึ่ง มันกั้
กลยเป็นกรนของเขารไปเลย

คนที่ย่อยคั้ส่วนกรล่งขั้มีสองคนที่ยกรจกรนจริงๆ เป็นนกรคั้ษกรที่
กรล่งวันเรียนกรล่งคึนท้งกรน แต่สองคนนั้นเยี่ยหวัซิดขั้มั้ชื่อในใบรยกร

ออก เท่ากับว่าเขาต้องเรียกเก็บเงินแค่ยูนิตเดียว

เขาเดินมาถึงห้องห้าศูนย์ห้าแล้วกดกริ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งมาเปิดประตู เห็นใบหน้าสวยสดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเธอคนนี้ชื่อหลินหมิงซัน เป็นเพื่อนนักศึกษาของเขาเอง ตอนนั้นเป็นหลินหมิงซันที่จำเขาได้ก่อน อยากรู้เสียเดือนๆ หนึ่งเขาก็ไปเรียนไม่ถึงสิบวัน จำอีกฝ่ายได้สิแปลก

"เมิ่งอวี่เหวอ มีอะไรหรือเปล่า" หลินหมิงซันดูท่าทางดีใจมาก "ช่วงนี้ดูเหมือนนายจะไม่ได้มาเรียนเลย"

"อืม ฉันทำงานนะ" เมิ่งอวี่พูดยิ้มๆ "พวกเธอลืมหักจ่ายค่าส่วนกลาง พี่เยี่ยให้ฉันมาเก็บ"

"อาทิศย์ที่แล้วก็ให้อีฟาง..." หลินหมิงซันพูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็มีคนเดินขึ้นบันไดมาพอดี เธออ้าปากเรียก "อีฟาง เธอลืมหักจ่ายค่าส่วนกลางหรือเปล่า"

หลินหมิงซันกับหลี่อี่ฟางนิสัยไม่เหมือนกันเลย หลินหมิงซันเป็นนักศึกษาวราวเร้ง ตั้งใจเรียนหนังสือ เรื่องเล่นก็เล่นจริงจัง รักการทำกิจกรรม และชอบศึกษาค้นคว้าทางวิชาการต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ส่วนหลี่อี่ฟางจะคล้ายกับเมิ่งอวี่ เดือนๆ หนึ่งไปเรียนไม่ถึงครึ่งเดือน แต่งตัวสวยทั้งวัน เชื่อมสัมพันธ์กับคนไปทั่ว ตกเย็นก็ไปเที่ยวผับเที่ยวบาร์ ไม่ดีสองดีสาม ไม่กลับบ้าน บางทีก็ไม่กลับติดกันหลายวัน ตอนแรกๆ หลินหมิงซันกับรุ่มเมตอีกสองคนยังรู้สึกเป็นห่วงเธอ ตอนหลังก็ชินกับการที่เธอไม่กลับบ้านทั้งคืนแล้ว

หลี่อี่ฟางสวมเดรสสายเดี่ยวเข้ารูปตัวสั้น เสียงร้องเท้าส้นสูงกระทบพื้นเวลาเดินดังกึกๆ ผมยวหยุกศยุกเล็กน้อย เธอเดินขึ้นมาพร้อมกลิ่นเหล้า ผสมกลิ่นบุหรืคั่วไปทั่วตัว จังหวะก้าวยังถือว่ามั่นคง ได้ยินคำถามของหลินหมิงซันเธอก็เงยหน้ามองเมิ่งอวี่ซึ่งยืนตรงประตู แล้วตอบออกไปอย่างไม่สบอารมณ์

"ลืมหักจ่ายค่าส่วนกลางไปตอนไหนแล้วค่อยเอาไปให้ละกัน ข้าไปแค่วันนี้เอง"

"ฉันให้เธอไปตั้งแต่อาทิศย์ก่อน วันนี้ก็วันศุกร์แล้ว เกวใจพี่เยี่ยแยะ"

หลินหมิงชันบ่นอย่างไม่ค่อยพอใจ

"พี่เยี่ยไม่ถือสาเรื่องนี้หรือONA" หลี่ฟางไม่สนใจเมิ่งอวี่ จะเดินผ่านเขาเข้าห้อง แต่เมิ่งอวี่ขมวดคิ้วถอยออกมาก้าวหนึ่งราวกับบนตัวเธอมีบางอย่างน่าขยะแขยง เธอตะลึงงัน จ้องเมิ่งอวี่ตาเขม็งก่อนจะดึงหลินหมิงชันเข้าห้องแล้วปิดประตูดังปัง

เมิ่งอวี่ยังได้ยินเธอจ้องใจตะโกนเสียงดังจากข้างในว่า "เธอจะเกรงใจเขาขนาดนั้นทำไม ทำเป็นขยัน ก็แค่มาเรียกเก็บเงินบังหน้า"

"เธอว่าเมิ่งอวี่แบบนี้ได้ยังไง ความจริงเราควรจ่ายให้ตรงเวลามั้ยล่ะ!"

"หมอนั่นไม่ใช่คนดีอะไรนักหนา เธอคงไม่ได้ชอบเขาหรอกนะ อย่าไปไหนเลย พี่เยี่ยก็อีกคน ใครจะเลี้ยงดูผู้ชายที่ไม่ใช่เพื่อนไม่ใช่ญาติเอาไว้ในบ้าน เขาเป็นแค่คนที่พี่เยี่ยเลี้ยงไว้เป็นของเล่นนั่นแหละ ก็มีแต่เธอที่รู้สึกว่าเขาดี"

"ฉันขี้เกียจจะพูดกับเธอแล้ว พรุ่งนี้ถ้าเธอไม่ไปจ่ายค่าส่วนกลาง ฉันจะบอกอวี่ถึงกับเหมยหลุน!"

"จู้จู้จู้จู้ คิดว่าฉันจะยอมเงินไม่กี่พันของพวกเธอนั่นหรือ"

เมิ่งอวี่ยืนอยู่หน้าประตู เอียงคอคิดอยู่สองสามวินาทีจึงตัดสินใจว่าถือสาหาความกับคนปากเสียไปก็ไม่เป็นประโยชน์ นึกถึงกลิ่นเหม็นคาวที่คั่งออกมาจากตัวเธอเมื่อครู่ ยังมีลายน้ำที่คั่นเคยนั้นบนหลังมือเธอ เขาจึงคิดว่าควรไปได้แล้ว

"นายทำอะไรอยู่"

เมิ่งอวี่หันมอง เห็นเยี่ยหัวเปียกชุ่มไปครึ่งตัว ในมือยังถือประแจกับท่อน้ำหักครึ่ง กอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ไม่มีอะไร แค่รู้สึกว่่าถือสาหาความผู้หญิงที่ใกล้ชิดไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา"

"ใครใกล้ชิด หลี่ฟาง?" เยี่ยหัวเลิควิธีขึ้นถามเขา

"ที่แท่นายก็สังเกตออก?" เมิ่งอวี่ดึงเสื้อยืดที่เปียกชุ่มของเขาย่างเข้าชั้น

"ไม่เชิงว่าสังเกตอะไรออก เพียงแต่รู้สึกว่่าเขาเอาแต่เที่ยวแบบนี้ ช้าเร็ว

ต้องเกิดเรื่องแน่" เยี่ยวหลัวส่ายหน้า ขึ้นชั้นบนกลับห้องไปถอดเสื้อ ดึงผ้าขนหนู มาเช็ดตัว

เยี่ยวหลัวรูปร่างดีมาก สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ด ขาววออย่างกับนายแบบ เป็นไม้แขนเสื้อที่ได้มาตรฐาน แต่เขามักสวมเสื้อผ้าเรียบง่าย ตัวไหนใส่สบาย ก็ใส่ตัวนั้น เมื่อก่อนเคยเห็นชุดสูทเต็มยศในตู้เสื้อผ้าเขาเจ็ดแปดชุด เรียงเป็นแถว อยู่ในถุงคลุมเสื้อกันฝุ่นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ไม่เคยเห็นเยี่ยวหลัวใส่เลย ไม่รู้ว่าไม่ยอมใส่หรือไม่จำเป็นต้องใส่

เมื่อก่อนนี่เอนอยู่บนโซฟา เอามือยันคางมองเรือนร่างช่วงบนของเยี่ยวหลัว ด้วยแววตาชื่นชม

เยี่ยวหลัวซ่อนตามองเขาอย่างแปลกใจ "นายมองอะไร"

"หลี่อู่ฟางบอกว่าฉันเป็นของเล่นที่นายเลี้ยงไว้ในบ้าน ฉันเลยกำลัง คิดว่าต้องทำหน้าที่ของเล่นสักหน่อยมัย" เมื่อก่อนพูดด้วยรอยยิ้ม

"ฉันว่าถ้าเธอไม่เล่นสนุกจนตัวตายไปเอง ข้าเรื่อก็ถูกนายจัดการจนตาย แน่" เยี่ยวหลัวยิ้มเยาะ แต่ก็ไม่ได้รับสวมเสื้อ ยังเอาผ้าเช็ดตัวเช็ดผมให้แห้งแล้ว นั่งลงข้างเขา ตามติดตลก "เธอถูกอะไรรังควานล่ะ"

"ฉันจะไปรู้เหวอ ได้กลิ่นคาวบางอย่าง แต่ฉันจะสนใจทำไมเธอถูกอะไร รังควาน ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย" เมื่อก่อนยังคงจ้องมองเยี่ยวหลัว รู้สึกเหมือน ถ้าเคลื่อนไหวส่ายตาออกก่อนจะเป็นฝ่ายแพ้

เยี่ยวหลัวยิ้มแล้วน้อมมองมาก มีความอ่อนโยนบางอย่างที่ทำให้คนรู้สึก สบาย แต่เขาเป็นคนขี้นัยมาก ใช้ชีวิตอย่างสันโดษและสงบเงียบ เมื่อก่อนเห็น เยี่ยวหลัวยิ้มแบบนี้ที่บ้านแค่ครั้งคราวเท่านั้น

ที่บ้าน

เมื่อก่อนคิดถึงสองคำนี้ในใจ

เยี่ยวหลัวเห็นเมื่อก่อนจึงสนใจจนใจลอยจึงแกลังขยับเข้าไปใกล้อีกหน่อย เอามือค้ำบนพนักโซฟา "นายเอาจริง?"

"หือ?" เมื่อก่อนตอบไปอย่างใจลอย

"ทำหน้าที่ของเล่นไง เมื่อก่อนนายพูดแบบนี้ไม่ใช่เหวอ" เยี่ยวหลัวยกมือขึ้น

เขยคางเม้งอวี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5656->